

A person stands on a wooden bridge with a rope railing. They are wearing a white lace dress and black boots. The background is a blurred natural setting.

EDITAT DE
HERG BENET

UN ROMAN DE **CRISTINA NEMEROVSCHI**

**ZILELE NOASTRE
CARE NU VOR MAI FI
NICIODATĂ**

ZILELE NOASTRE
CARE NU VOR MAI FI NICIODATĂ

FRAGMENTE DIN CARTE

Colecția $\sqrt{7}$

EDITURA
HERG BENET

2016

© 2016 Cristina Nemerovski

© 2016 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © 2016 Adobe

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSKI, CRISTINA

Zilele noastre care nu vor mai fi niciodată /

Cristina Nemerovski. - București : Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-074-9

821.135.1-31

Tipărit în România

CRISTINA NEMEROVSCHI

.....

ZILELE NOASTRE
CARE NU VOR MAI FI
NICIODATĂ

ROMAN

EDITURA
HERG BENET

„Everything is real
But I'm not here.“

(Katatonia – *Nowhere*)

Dacă într-o dimineață ai deschide ochii și ai vedea că ești tot în camera ta și în patul tău, dar te-ai transformat aproape în altcineva și trebuie să iei totul de la capăt?

Ți-ar fi greu? Ai renunța?

Ai tresări, bucuros de provocarea asta?

Ți-ar fi indiferent că te-ai pierdut?

Abia spre sfârșit am înțeles că ei doi avuseseră dreptate. Noi suntem învingătorii.

Cei în interiorul cărora s-a stricat ceva, așadar s-a trezit.

Cei care simțim totul. Cei pe care ne rănește fiecare zi, cu fiecare clipă pe care o aduce.

Cei vulnerabili și curajoși. Cei fără limite. Cei care înțelegem, noi cei care suntem pe de-a-ntregul în fiecare întâmplare din viața noastră.

Actorii ei, nu spectatorii.

Cei care schimbăm.

Noi, cei care trăim pentru a simți, oricât de periculos s-ar dovedi într-un final asta.

„Noi nu pierdem nimic“, spusese Sin la un moment dat. „Ei pierd. Clipele, zilele, totul. Pentru că le iau de-a

gata, ca și cum le-ar merita. Nu luptă ca noi, pentru fiecare gură de aer, pentru fiecare dimineață în care te trezești viu, pentru fiecare zi dusă până la capăt“.

„Noi suntem cei vii, iar oamenii care rămân vii nu pot fi decât învingători.“

Așa mi-a zis.

Și n-am crezut de prima dată.

A trebuit să trăiesc totul, ca să mă conving.

PRIMA PARTE:
AUGUST

1.

De când am venit la sanatoriu, am aproape numai vise erotice.

Erotice și violente.

Poate și puțin absurde, doar puțin.

În dimineața asta am adormit pe la 5, când deja se răcorise bine afară. Mirosea a început de toamnă, deși eu știam bine că era un miros înșelător, pur și simplu ceva ce aducea noaptea, printre atâtea alte chestii care te derutau constant, jucându-se sadic cu mintea ta obosită oricum de la prea multe pastile: foșnete, umbre, zgomete neclare, gânduri. Amintiri incerte. Vise. Frici, multe frici.

De fapt, nu avea cum să miroasă deja a toamnă când eram de abia la început de august, și se spunea peste tot despre vara lui 2016 că va fi una dintre cele mai toride din ultimele zeci de ani, mai ales sfârșitul ei. Am adormit la 5, cu mirosul umed de aproape toamnă în nări, în timp ce vântul umfla perdelele demodate de la camera mea de împrumut, știind că a doua zi urma să fie o zi cu

la fel de mult soare și la fel de multă transpirație ca și aia care tocmai trecuse.

Și am visat. Sigur că am visat. De când începusem tratamentul, în primăvară, nu mai avusesem deloc nopți fără vise. În primele luni fuseseră aproape numai coșmaruri, ceea ce era firesc, îmi spusese Emilia, psihiatra mea. Până se stabilizează efectele antidepresivului, până ce creierul tău învață să funcționeze așa, ajutat de pastile. La început se sperie și el, nu știe exact ce se întâmplă, ce-i cu schimbarea asta, mă lămurise Emilia, sperând să mă încurajeze. Nu-i reușise. Câteva săptămâni, la început, mă luptasem cu stările mele de anxietate mai puternică decât fusese vreodată, cu toată panica, încercând să amân momentul când aveam să înghit prima pastilă. Deși-mi era rău de muream, tot îmi era frică de pastilele pe care mi le prescrisese. Crizele de anxietate erau greu de descris pentru cineva care nu le experimentase; pe scurt, te simțeai ca și cum pământul îți fuge de sub picioare, în cel mai realist mod cu putință, iar toată lumea, așa cum o știuseși cândva, se întoarce cu fundul în sus, la propriu. Nu mai poți avea pic de încredere în corpul tău. Ești convins că te-ar putea abandona oricând i se va năzări lui, în orice moment din zi sau noapte. Citisem tot ce găsisem pe net. Spre ghinionul meu, găsisem multe articole în care se vorbea despre oameni cărora li se oprise inima după numai câteva zile de tratament cu pastilele pe care le promisem eu. Alții, pe forumuri, spuneau că pastilele le distruseseră viața, mai

rău decât le era înainte. Că-i făcuseră legume, dependenți pentru totdeauna de substanța aia activă care se juca cu serotonina din creierul tău. Le băgam atunci la loc în cutie, mă duceam la baie să vomit puțin, pe urmă mă întorceam în camera mea și urma o noapte în care patruleam între geam și dulap, în care transpiram încontinuu și trebuia să-mi schimb din jumătate în jumătate de oră pijamaua, în care nu puteam citi nici măcar două rânduri dintr-o carte, nu mă puteam uita nici măcar la câteva minute dintr-un serial ușurel, pentru proști, fiindcă mintea mea îmi trimitea semnalele ei sadice: Ana, uite cum se învârte universul cu tine. Ana, uite cum ți s-a încețoșat vederea, uite cât îți este de greață, deși nu mai ai nimic în stomac... vezi ce rău îți vine să leșini? Vei leșina, și apoi vei muri. Atât de simplu. Taică-tu o să te găsească de dimineață, vânăță, nemișcată, rece, întinsă pe covor, cu pijamaua încă umedă de transpirație. Poate chiar umedă și de pipi, dacă în ultima secundă de luciditate vei înțelege că mori și că nu vei mai fi niciodată, că ăsta e sfârșitul. Da, sfârșitul pe care ți l-ai imaginat că va veni când tu vei avea 80 de ani, strănepoți, că vei fi pictat toate tablourile pe care le ai în minte, că vei fi întâlnit iubirea adevărată. Aiurea. A venit doar cu 58 de ani mai devreme, mare brânză.

După una din nopțile astea fără astâmpăr, în care tocisem și mama mochetei tot tropăind prin cameră, incapabilă să fac orice altceva, am luat prima pastilă. A doua zi, am luat-o și pe a doua. A treia zi, pe a treia.

Intram într-o rutină. Mi-a fost un pic rău de la ele cam o săptămână jumate, așa cum mă avertizase Emilia, dar nu mi s-a oprit inima și nici nu m-am transformat într-o legumă. Pe la sfârșitul primăverii deja îmi era un pic mai bine. Zilele rele mai erau întrerupte și de jumătăți de zile bune. Atacurile de panică se răriseră, anxioliticele le țineam la mine peste tot mai mult ca plasă de siguranță – aveam ceva mai rar nevoie de ele.

Dar, sigur, existau și părți rele în toată povestea cu tratamentul. Ca de exemplu coșmarurile. Nu aveam genul ăsta de vise violente înainte, și prospectul pastilelor oricum te avertiza asupra lor, nu erau chiar o surpriză.

Emilia mă sfătuisese să încerc pe cât se poate să țin minte ce visez. Pentru că la început eram complet derutată și nu știam care fusese exact cauza care-mi declanșase anxietatea – am înțeles-o abia când am fost în stare să gândesc din nou, visele astea ar fi putut teoretic să-mi spună mai multe despre fricile mele pe care nu le conștientizam. Și cam așa a și fost. Coșmarurile mele erau personalizate întotdeauna.

Și avea legătură cu mama. Mai mult cu moartea ei, dar, oricum, cu mama.

Mda, big surprise...

Visam și foarte multe situații limită în care trebuia să iau eu decizii pentru Cris, sora mea. De fiecare dată trebuia s-o scot din belele care îi puneau viața în pericol. Uneori reușeam s-o salvez, alteori nu. Îi mai povesteam și ei, din când în când, visele în care apărea, dar mă lua

mai mereu în răs. După mintea ei, eu mă agitam tot timpul mai mult decât era cazul. Îmi făceam prea multe griji din nimic, despicaam prea mult firul în patru.

La un moment dat, fără să existe o limită clară, visele mele horror au început să fie înlocuite de unele erotice. După vreo douăzeci de genul ăsta, atunci când soră-mea m-a întrebat ce transe mai am, i-am povestit și ei, iar ea, previzibil, a răs și a spus că ar trebui să fac mai mult sex. Culmea, de data asta nu avea dreptate. Viața mea alături de Dan era destul de plină și satisfăcătoare și la capitolul ăsta. Și a mai fost așa timp de câteva săptămâni, până când am hotărât că era mai bine pentru amândoi să ne despărțim. Nu, nu din cauza viselor erotice.

La scurt timp după ce l-am părăsit pe Dan, tata a aflat de existența sanatoriului de la un prieten care își refăcuse sănătatea mintală acolo și m-a convins că ar fi o idee bună să merg și eu, măcar pentru vreo două săptămâni. Era destul de scump să stai acolo, dar partea bună era că nu te simțeai în niciun caz ca într-un spital pentru nebuni, ci mai degrabă ca la un hotel, cu tot confortul și toată liniștea, departe de zarva orașului și de îndatoririle de fiecare zi. Din poveștile auzite despre el, îți puteai imagina un loc rupt de lume, într-un decor de vis, în care erai lăsat în pace să te reconectezi cu părțile din tine care păreau că-ți scapă.

Să mă refac, așa spusese tata. Să uit. Să mă redescopăr. „Reinventez“, cred că ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit el.

Azi-noapte, mai bine spus azi-dimineață, când am adormit și când dinspre pădure venea miros de toamnă, am visat ceva straniu. S-ar putea spune că a fost o împletire între genul de vise de la începutul tratamentului și cele pe care le am de când am venit aici.

Eram cu Dan; cred că într-o excursie la munte sau ceva asemănător. Ajunsesem într-un sat și ne opriseam la un conac, cu o curte uriașă, unde mulți oameni adunați pregăteau o nuntă. Eu și Dan ne-am luat o cameră, am plătit-o și am început să bem cu ei. Era haos, unii veneau, alții plecau. Aduceau oale, tacâmuri, butoaie cu vin, fețe de masă pe care să le pună pe niște buturugi și pe băncuțe de lemn. Se certau și se încurcau unii pe alții. Cum-necum, am sfârșit prin a mă îndrăgosti de un tip, care era chiar mirele pentru care pregăteau nunta. Dan plecase să parieze – nu pot să ghicesc de ce, el niciodată nu avea filme din astea în viața reală, iar eu am rămas cu tipul. Nu mai știu cum îl chema, nici dacă îmi spusese numele lui în vis. Am discutat despre toate chestiile din lume. La un moment dat, ne-a întrerupt una dintre femeile care ne și hrăniseră mai devreme – erau multe femei acolo fără vârstă, îmbrăcate în port popular, care păreau a fi toate mamele tipului mișto, de care păream eu că mă îndrăgostesc. Una din ele, cea care ne întrerupsese, ne-a adus un pui de crocodil, să avem grijă de el. Era mic, mic și frumos. Verde aprins, cu coada scurtă. Un fel de mini-crocodil. Tipul mișto a zis că trebuie neapărat să avem grijă de el, de crocodil,

că e cavalerul de onoare și, dacă pățește ceva, totul se duce dracului. Tipul mișto părea și nu părea încântat că se însoară. Uneori vorbea tandru despre mireasă, alteori părea să fi uitat că mai există și ea pe lume. O ciudățenie de care îmi dau seama abia acum, când sunt pe cale să uit visul, este că mireasa nu a apărut nicicum până în momentul ceremoniei. Nici nu mă întrebam cum arată. Crocodilul mic și frumos a început și el să vorbească cu noi, ne-a spus că trebuie să fim întotdeauna cei ce suntem meniți să fim, și să lăsăm deoparte ipocrizia, ce așteaptă lumea de la tine în general, pentru că din cauza ei pot să-ți iasă pete roșii pe piele. Până la urmă, l-am închis în baie, eu și tipul mișto, și am început să ne-o tragem. Acum, dacă mă gândesc, chiar nu prea era genul meu. Era mișto într-un fel ciudat, fără a fi din cale-afară de frumos și de sexy. Mai degrabă, arăta banal; un pic de inocență și de umor dădeau sarea și piperul... S-a întors Dan de la pariuri, ne-a prins făcând sex și s-a supărat. Tipul mișto a zis că îi e foarte somn, a plecat să bea ceva și să se bage la somn, să fie fresh a doua zi la nuntă. Eu am plecat să mă cert cu Dan/să-l împac pe Dan. Am băut și am socializat cu nuntașii, care ne-au tot dat să mâncăm. Se simțeau jigniți când îi refuzam și îmi spuneau că trebuie să mănânc tot, să mă antrenez pentru a doua zi, că venise o oală cu patruzeci de mii de sarmale. În timp ce Dan se îmbuiba, mi-am amintit că am lăsat crocodiluțul în baie. M-am dus să-l eliberez, dar evadase și nu era nicăieri. Am găsit-o pe femeia care

ni-l dăduse în grijă – sau pe una asemănătoare cu ea, care ne-a povestit că tipul mișto era adoptat și că venise de pe o altă planetă, în satul lor, când era doar un țânc. M-am gândit că sunt eliberată de orice vină. Era firesc să mă îndrăgostesc de el, dacă era extraterestru.

Dan începuse să vomite de la prea multă mâncare și băutură, așa că am plecat să caut camera noastră sau una în care ne puteam odihni. N-am mai găsit-o pe a noastră; în schimb, am găsit o ladă uriașă de zestre, pe care era așternută o pătură lăptoasă și roșie. Pe ea dormea tipul mișto, cu crocodilul în brațe. M-am bucurat că-s bine amândoi. M-am întins pe jos și am adormit.

Cred că e tare ciudat să visezi că dormi în timp ce dormi. Nu mi s-a întâmplat de prea multe ori să visez asta. Nu țin minte exact ce am făcut în vis, eu, Ana cea reală, în timp ce Ana ailaltă dormea. Nu știu dacă a fost cât o pauză de reclame sau cât să fumezi o țigară. Într-un anumit punct m-am trezit – în vis – și totul s-a reluat de acolo. Venise ziua nunții. Eu și Dan încă nu ne împăcasem. Am plecat să mă plimb singură prin curte, ba chiar și prin împrejurimi. Am intrat în pădure. M-am gândit la luna roșie, care devenise obsesia viselor mele. Era sângerie și mare, plină, de fiecare dată, și colora totul cu lumina ei roșie. Copacii, oamenii, lacurile, clădirile. Nu știam ce semnifică. Emilia spunea că roșul, când ești pe tratament, de obicei te trimite cu gândul la o amenințare. Cu toate astea, de fiecare dată când îmi apărea luna roșie în vis, deveneam calmă, împăcată, ca

și cum toate responsabilitățile mele mi-ar fi fost luate de pe umeri.

Când m-am întors din hoinăreală, l-am găsit pe Dan cuplat cu o blondă. Nu m-a deranjat câtuși de puțin. Așa cum nu m-a deranjat nici în viața reală. Dimpotrivă. Cred că așa am început și eu să mă simt mai puțin vinovată fiindcă am luat decizia de-a o termina cu el.

Tipul mișto n-a mai apărut niciodată. Scena în care el dormea cu crocodilul în brațe a fost ultima în care l-am mai văzut. Cred că n-o să-l mai văd niciodată. Rar mi se repetă personajele necunoscute în vise.

Am mai pierdut vremea cu nuntașii, până a început. Mireasa trebuia să apară ultima. Au venit cei 33 de popi pe care îi tocmiseră pentru eveniment, babe din sat care trebuiau și ele să îngâne un cântec, bețivi cât cuprinde, copiii... Toți se impacientau că mirele nu era de găsit. Îl înghițise pământul. Mi-am amintit unde-l văzusem cu o seară în urmă și am fost convinsă că e tot acolo, cu atât mai mult cu cât lipsea și crocodilușul. Am găsit camera cu lada de zestre, dar... tipul mișto nu era acolo. Nici crocodilul. Era în schimb lada, la locul ei, și pe ladă stătea mireasa. Era micuță, cu părul șaten, lung și creț. Purta niște ghete albe, mărimea 35 sau 36, iar unghiile vișinii de la mâini frământau fără rost o panglică, tot albă, pe care o murdăriseră deja. Ceva din toată imaginea asta mi se părea îngrozitor de familiar. De parcă aș fi cunoscut-o atât de bine pe fată...

După suspine se vedea că plânge, sau că tocmai se

oprise de puțin timp. Am întrebat-o unde este mirele, și a ridicat din umeri, a mai plâns puțin, după care și-a ridicat voalul de pe față.

M-am dat înapoi, îngrozită, și m-am lipit de perete ca să am un sprijin, să nu leșin. Mireasa eram eu. Eram, eu, identică toată, eu, Ana, cu părul meu, pielea mea, trăsăturile mele, cerceii mei în formă de semilună pe care îi aveam de la mama și pe care îi purtam de când eram mică. Ochii, însă, îi erau din lemn. Rotunzi și uriași, ca ai marionetelor de la teatrul de păpuși. I se mișcau nefiresc, în toate direcțiile. M-am speriat și am fugit.

De acolo, visul sărea direct la nuntă. Tipul mișto, mirele, tot nu apăruse, și știam, chiar și în vis, că n-o să-l mai văd niciodată. Apăruse doar crocodilul, care se tot băga printre picioarele oamenilor. Babele care pregătiseră mâncărurile și aranjaseră frumos mesele pentru ospățul de după erau de părere ca, în cazul în care mirele tot nu va apărea, să o ia de nevastă crocodilul pe față. M-am așezat și eu în față, să privesc ceremonia, deși inima îmi bătea cu putere. Încă nu înțelegeam de ce mireasa îmi seamănă atât de bine. Să fi fost o soră geamănă? Să fi fost eu, într-o altă realitate? Nu-mi amintesc exact ce-mi spuneam în vis, țin minte doar că îmi era foarte frică.

Nunta a ajuns și la momentul culminant, în care mireasa trebuia să spună „Da“. Nu înțelesesem în fața cui avea să rostească cuvântul magic: în fața crocodilului sau în fața noastră, a tuturor. Părea mai degrabă a doua

variantă. Fata și-a tras umerii în spate, și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte și a deschis buzele ca să spună „Da“, însă chiar în acel moment i-au sărit ambii ochi de lemn din orbite. Întâi unul, apoi, imediat după el, și celălalt. Am țipat și am luat-o la fugă, gândindu-mă, nu știu de ce, că ochii femeii care semăna atât de bine cu mine mă vor urma, ținându-mă în urma mea.

M-am trezit.

Nu în vis, de data asta, ci de-a binelea.

M-am dus în sala de mese, dar era încă prea devreme pentru micul dejun. Aș fi ucis pentru o cafea... dar n-aveam pe cine. Mă rog, poate pe Punky, puștiul cu creastă verde care stătea pe terasa restaurantului nostru de la sanatoriu și dădea din cap în ritmul muzicii din căști. Cu siguranță, de abia se întorsese de la vreo petrecere. Încă nu avea chef să urce în cameră. Asta era într-un fel partea bună aici, că aveai multă libertate, exact cum spusese tata. Deși alcoolul și drogurile erau oficial interzise în interiorul clădirii și în curte – dacă erai prins cu orice fel de pastile în afară de cele prescrise de psihiatrul tău, trebuia să plătești o amendă și să părăsești apoi definitiv instituția –, totuși puteai ieși oricând și oriunde voiai, să-ți faci de cap. Dacă aveai cu cine. Punky se pare că avea. Venise doar de câteva zile aici și deja avea vizite dintre cele mai zgomotoase, care creau panică printre îngrijitoare: nu mai departe de ieri pe la prânz, o gașcă întregă de fani ai muzicii punk, toți decorați cu multe lanțuri, ace de siguranță, piercinguri și în general

SFÂRȘIT FRAGMENTE

CUPRINS

Prolog.....	7
Prima parte: August	9
Partea a doua: Septembrie.....	237
Epilog	412

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9

Sector 2, București, România.

E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de tipar: octombrie 2016.

Apărut: 2016.

Tipărit în România.

HERG BENET
PUBLISHING

În ziua în care se internează în sanatoriu pentru a-și depăși tulburările de anxietate și pentru a se împăca odată pentru totdeauna cu o traumă din trecut, Anei nici nu-i trece prin cap că se va îndrăgosti fulgerător de un tânăr misterios și fascinant, dar cu care nu poate fi împreună. În timp ce vara se apropie de sfârșit, în decorul uneori idilic, alteori gotic al sanatoriului, Ana se vede prinsă într-un vârtej sofisticat și îndrăzneț, care va deveni și mai tulburător odată cu evenimentul tragic care le schimbă tuturor viețile. O scriitoare depresivă cu tendințe de sinucidere, un fotomodel narcisist, o adolescentă bipolară, un puști rebel și... Ana, care nu-și dorește decât să se regăsească. Împreună sunt Învingătorii.

„Știu că o să mai am obsesii. Știu că foarte probabil o să mai am și depresii. Știu că anxietatea va fi mereu acolo, gata să sară în față oricând și să încerce să preia controlul, numai pentru că e convinsă că poate. Știu că atacurile de panică vor rămâne pentru mine ca niște colegi de școală primară; ne vom mai vizita din când în când, sau ne vom întâlni pe stradă, și ne vom minuna de cât de tare ne-am schimbat cu toții și, în același timp, ceva din noi a rămas la fel și așa va fi pentru totdeauna. Știu că mă voi mai simți defectă până în ultima fibră, și fără vindecare.

Știu și că, dincolo de astea, vor mai fi și multe alte sentimente. Știu că am să mai fiu fericită.

Știu că am să mă mai pierd, pentru că nu se poate altfel. Dar știu la fel de bine și că am să mă regăsesc după momentele de rătăcire. Întregă și vie, la fel ca întotdeauna.

Iar asta, azi, acum, îmi este de ajuns.“

WWW.HERCENET.RO

ISBN 978-606-763-074-9

9 786067 630749 >